

Књижевно вече – сусрет са писцем Матијом Бећковић

„Колико си ме волела, Вера Павладољска” – одјекивао је препуном салом глас Арсена Дедића. Уследила је тишина, а затим громогласан аплауз. Доктор наука и професор српског језика и књижевности у Земунској гимназији, Вукосава Живковић, представила је славног песника и пожелела добродошлицу свим присутнима који су се одазвали у великом броју, говором који он свакако заслужује.

„Ретки су писци који умеју да казују своје стихове и то је Божији дар који не лако се пропиње од срца ка уснама. Наш вечерашњи гост је онај који уме не само да казује своје стихове, већ да их оживи изнова пред нама као да их први пут слушамо. Он није само наш драги гост, већ и домаћин, учесник, слушалац – Матија Бећковић.”

Академик и песник, Матија Бећковић, иза себе има дугу традицију певања и мноштво издатих дела, међу којима су: „Вера Павладољска”, „Рече ми један чоек”, „Леле и куку”, „Косово најскупља српска ријеч” и многе друге.

У вече смо упловили са његовим осмехом. На таласима шала, досетки, опаски и легенди водио нас је ка дубинама своје лире. Непосредан контакт са публиком уливао је осећај познавања, блискости и присуства како његове поезије тако и њега самог. Наш гост је рецитовао своје песме; низали су се стихови: „Кад дођеш у било који град”, „Писмо”, „Ниси ти више мали”, „Кад ја будем млађи”, „Бе рече Јапан”, успео је да одржи пажњу, пробуди интересовање и допре до сваког од нас у публици на себи својствен начин.

Кроз његову поезију увидели смо много аутобиографских елемената, првенствено кроз поему „Вера Павладољска” у којој преовладава емоција према жени коју је волео и пре него што ју је срео. Такође, у његовим делима огледају се многа познанства са важним и цењеним личностима Србије. Тако смо се подсетили Душка Радовића који је на Бећковића утицао да напише и осети дух дечије поезије. Са друге стране, обновили смо сећање на годишњицу смрти Моме Капора и са поемом „Пут којег нема” оживели заједничке успомене два пријатеља. Посебно одушевљење и смех свих генерација нагнала је песма „Ђераћемо се још” у Бећковићевој надахнутој интерпретацији.

Атмосфери хладне новембарске вечери пркосили су песникови духовити одговори на занимљива питања која постављали ученици. Мудро, али за све разумљиво, искрено и скромно, причао је о својим делима, о ровачком говору, народним предањима која су га инспирисала у писању.

Прилично се изненадио када је угледао младе уметнике Земунске гимназије, који су инспирисани мотивима из његових песама направили спону између ликовне уметности и књижевности. Само примера ради, ученица друге године, Ива Њуњић, насликала је вука као симбол самоуништавања српског народа; Сања Ћопић нам је кроз слику Чминте дочарала поему „Кажа”.

Књижевних вечери свакако треба да буде више. Оне могу бити важан путоказ нама младима. Матија Бећковић нам је показао вечност и трајност својих речи.

Вечерашњи други сусрет Матије Бећковића са земунским гимназијалцима, а он је уследио после једанаест година од првог сусрета, завршио се даровањем књиге „Монографија Земунске гимназије”. Књигу је уз пригодан поздрав песнику даровао директор Земунске гимназије, Милош Бјелановић.

„Свако воли да назове нешто својим” - тако ми Срби имамо част да овог великана назовемо својим писцем, а Земунска гимназија својим пријатељем.

Марија Јанковић

Јелена Југовић

Јована Каљевић

II-5